

1 Ιουλίου 2020

Για αυτόν που διέπραξε ακούσιο φόνο και έγινε ερημίτης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)





Ένας νέος, στο όνομα Μακάριος, περίπου δεκαοκτώ χρονών, ενώ έπαιζε με συνομήλικούς του κοντά στη λίμνη που λέγεται Μαρία, βόσκοντας ζώα, διέπραξε ακούσιο φόνο.

Και χωρίς να πει σε κανένα τίποτα, έπιασε την έρημο, και έφτασε σε τέτοιο φόβο Θεού και ανθρώπων, ώστε να γίνει αναίσθητος και να μείνει άστεγος επί τρία χρόνια στην έρημο.

Σ' εκείνη δε τη γη δεν βρέχει ποτέ, και αυτό όλοι το γνωρίζουν, και όσοι το άκουσαν και όσοι το είδαν.

Αυτός αργότερα έχτισε κελλί για τον εαυτό του· και αφού έζησε άλλα εικοσιπέντε χρόνια σ' εκείνο το κελλί, αξιώθηκε του χαρίσματος να περιφρονεί τους δαίμονες, εντρυφώντας στη μοναξιά.

Μ' αυτόν συνέζησα πολύ και τον ρώτησα πώς βλέπει ο λογισμός του την αμαρτία του φόνου και απαντούσε ότι τόσο πολύ απέχει από τη λύπη, ώστε να ευχαριστεί

κιάλας για το φόνο· διότι ο ακούσιος φόνος του έγινε αφορμή σωτηρίας.

Έλεγε ακόμη, φέρνοντας μαρτυρία από τη Γραφή, ότι ο Μωϋσής δεν θα αξιωνόταν της θεϊκής οπτασίας και τόσης δωρεάς και της συγγραφής των αγίων λόγων, αν, από το φόβο του Φαραώ για το φόνο που διέπραξε στην Αίγυπτο, δεν έπιανε το όρος του Σινά.

Αυτά τα λέω, όχι παρακινώντας σε φόνο, αλλά για να δείξω ότι υπάρχουν και περιστατικές αρετές, όταν προσέλθει κανείς στο αγαθό ακούσια· διότι από τις αρετές άλλες είναι προαιρετικές, άλλες περιστατικές.

Από το βιβλίο "Παλλαδίου, Λαυσαϊκή ιστορία", έκδοση Ιεράς Μονής Σταυρονικήτα Αγίου Όρους, 1980. Εισαγωγικά, μετάφραση μοναχός Συμεών Σταυρονικητιανός.